

19. - 20. 8. 2006

Téměř rok dopředu bylo naplánované putování po Železných horách. Dokonce tak, aby mohlo přijít co nejvíce lidí. Výsledkem bylo, že dohromady přišli dva, Wanyanka a Yuči. A byla to velká škoda, protože puťáček stál za to, i když to tak na první pohled vůbec nemusí vypadat. Bylo naplánovaných od Cerekvice nad Loučnou do Kolína asi 120 km během čtyř dnů až týdne a měly se navštívit zejména tyto zříceniny: Nové Hrady, Košumberk, Žumberk, Rabštejnek, Svojsice a Semtěš.

Situace se ovšem vyvinula poněkud jinak a my jsme do Železných hor nakonec ani nedošli. Napřed jsme vystoupili na špatné zastávce vlaku, naštěstí jen o jednu stanici, a to jsme pěšky dořešili. Pak nás kousek, asi 1,5 km, vzal autobusák, kterému se nás s batohama na sluncem rozpálené silnici zřejmě zželelo, do Nových hradů, kde jsme místo nepřístupné zříceniny zvenku prohlédli pěkný rokokový zámek se zahradou. Samozřejmě jsme několikrát lehce zabloudili, dost pochybně nocovali nad vesnicí, usínali po studené večeři za zvuků sklízecích mlátiček a nad ráno ne příliš brutálně zmokli. V sedm ráno už jsme byli opět na cestě. Na hrad Košumberk jsme přišli příliš brzo, takže byl ještě zavřený. Pokračovali jsme po cestě dál a připadali jsme si blbě, protože jsme byli široko daleko jediní turisté, místy jsme potkali houbaře, ale o člověku s batohem na zádech nemůže být řeč. Všichni na nás koukali divně. Během chůze jsme si fotili zvířata, což v případě slepýše nebylo žádný vzrůšo, když to porovnáme s ovci, lépe řečeno psem, který ovce hlídal a Yuči za snímek málem zaplatil životem. Hrad Žumberk, který je těsně před Železnými horami, jsme našli na druhý pokus a přesto, že mě měl Yuči hlídat, abych nás neuhnala, jsem nás uhnala. Bylo chladno, foukal vítr, vypadalo to, že bude pršet, bolely nás nohy a my poznali, že jsme za ta léta vyměkli. Po krátké poradě jsme se vydali do Zaječic na noční vlak do Kolína.

Přece jenom nám, hlavně mě, bylo líto, že jsme nějak minuli ty Železné hory. Yuči mi slíbil, že si uděláme ještě druhý díl putování, k čemuž ale nedošlo. Do značné míry to bylo dáno tím, že se Yučimu nechtělo po svých. Asi po měsíci jsme se, po dramatické diskusi o možnostech moderních dopravních prostředků, naskládali do auta a trapně objeli zbývající zříceniny, které za to stály, autem. Šlo o Rabštejnek a Svojsice. Jako bonus jsme k tomu přidali, když už jsme byli v tom a nehrozilo celkové vyčerpání pochodem, i Lichnici.

Wanyanka

